

Nr 271

Av herr Bengtson i Solna m. fl., *angående avdrag vid beskattningen för försäkringspremier.*

(Lika lydande med motion nr 228 i Första kammaren)

Enligt gällande bestämmelser är avdrag i princip icke medgivet för premier för sjuk- eller olycksfallsförsäkring som icke tagits i samband med tjänst. Av sociala skäl har dock medgivits viss avdragsrätt för sådana premier, nämligen inom ramen för det s. k. försäkringsavdraget, vilket är maximerat för ogift skattskyldig till 400 kr. samt för äkta makar och s. k. ofullständiga familjer till sammanlagt 800 kr.

Reellt sett kan emellertid löntagare komma i åtnjutande av högre avdrag än enligt nyssnämnda maximibestämmelser. Arbetsgivaren svarar nämligen för en del av den anställdes premier för sjuk- och olycksfallsförsäkring. De belopp arbetsgivaren sålunda erlägger för den anställde utgör givetvis del av dennes lön. Han behöver emellertid inte deklarerera för denna inkomstdel, och han åtnjuter därför i princip avdragsrätt härför.

Den egna företagaren får själv betala hela sin premie för sjuk- och olycksfallsförsäkring, både den som motsvarar löntagarens premie och vad som utgör »arbetsgivarandelen». Båda dessa delar skall för hans del rymmas inom ramen för försäkringsavdraget. Följaktligen är han i detta avseende sämre ställd än löntagaren.

Ett jämställande i förevarande avseende mellan företagare och löntagare kan ske antingen på det sättet att man beträffande företagaren särskiljer »arbetsgivarandelen» och medger avdrag härför under vederbörlig förvärvskälla eller också så att sjukförsäkringspremierna får avdragas vid sidan av det nuvarande försäkringsavdraget. Den förra metoden kan sägas vara den logiskt riktiga. Å andra sidan skulle den medföra komplikationer vid uppdelningen samt nödvändiggöra speciell kontroll. Den andra metoden är uppenbarligen väsentligt enklare. För vår del vill vi förorda att denna genomföres.

Det kunde ifrågasättas att man vid ett utbrytande ur försäkringsavdraget av sjukförsäkringspremierna skulle sänka maximum för försäkringsavdraget. Med hänsyn till den sparfrämjande betydelse som försäkringsavdraget har anser vi emellertid att någon ändring härutinnan inte bör ske. Däremot

finner vi oss böra förorda, att den nuvarande bestämmelsen om rätt för skattskyldig att under alla förhållanden avdraga 150 eller 300 kronor — beroende på om skattskyldig är ensamstående eller icke — slopas. Något skäl att medge avdrag för nämnda belopp när det t. ex. gäller skattskyldiga som inte betalar andra försäkringspremier än för sjukförsäkringen synes inte föreligga.

Vi återoppar det anförda och hemställer,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring av 46 § 2 mom. kommunalskattelagen av den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse.

46 §.

2 mom. I hemortskommunen äger skattskyldig, som varit här i riket bostatt under hela beskattningsåret, därjämte njuta avdrag:

- 1) för periodiskt — — — eller uppfostran;
- 2) för *dels* — — — omyndiga barn;
- 3) för sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt lagen om allmän sjukförsäkring, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige;
- 4) för premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 § och som ej utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om allmän sjukförsäkring; samt
- 5) för belopp — — — 1 000 kronor.

Har skattskyldig — — — eller underhållsbidraget.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 4) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågasvarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änking eller frånskild) och haft hemmavarande barn under 16 år.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla vid 1963 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1963 eller tidigare år.

Stockholm den 25 januari 1962

Bengt Bengtson

Rolf Eliasson

Erik Magnusson

i Tumhult

Bo Turesson

C. G. Regnell